

еволюційного розвитку. Визнання однієї культури і розповсюдження її в якості абсолютної істини для всіх народів – це не, що інше, як ігнорування і неприйняття цивілізаційного різноманіття. І на останок, хочеться зауважити, що легко критикувати ідею універсальності прав людини на безпечних форумах, семінарах чи інших цивілізованих заходах. Але не в умовах, коли зустрічаєш людей, які страждають від жахливої несправедливості війни, яких принижують та гвалтують... В умовах, коли зустрічаєш людей, які втратили все...

Саме тому, ідея універсальності прав людини повинна бути безумовним взірцем та орієнтиром політики кожної цивілізованої держави. Адже, саме вона передбачає те загальнолюдське, що зумовлене глибокими природними потребами кожного: прагненням до щастя, свободи та миру.

Список використаних джерел:

1. Мацькевич М. М. Генеза прав людини: правовий та філософський аспекти. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2014. № 4. С. 54-66
2. Загальна декларація прав людини: Міжнародний документ від 10.12.1948 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 (дата звернення: 17.11.2022.)
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами): Міжнародний документ від 04.11.1950 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
4. Європейська соціальна хартія (перегляну-та): Міжнародний документ від 03.05.1996 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_062#Text
5. Міжнародний пакт про соціальні, економічні і культурні права від 16 грудня 1966 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_042.
6. Європейська Конвенція про громадянство. Міжнародний договір від 7 листопада 1997 року (Витяг) Бюлетень законодавства і юридичної практики України. 2001. № 11. С. 69-77.

БАЗІР Вікторія, здобувач ступеня вищої освіти бакалавра Навчально-наукового інституту № 2 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: СЬОХ Катерина, доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

НЕОБХІДНІСТЬ ДІЇ ЗАГАЛЬНОЇ ДЕКЛАРАЦІЇ З ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Тривалий час людство жило за своїми правилами, які пригнічували людей за кольором шкіри, статті, національного чи соціального походження.

Темношкірих людей використовували як рабів, пани та шляхта знущалися над селянами, відносячись до них як прислуг. Світ ніби поділився на багатих на бідних, вільних та невільних. Це все тривало досить довго, аж до ХХ століття, коли весь світ сколихнула Друга світова війна. Адже запровадження єдиної міжнародної системи захисту людини стало одним із найважливіших післявоєнних завдань. Внаслідок тривалих дискусій та суперечок між країнами світу, на 183 пленарному засіданні Генеральної асамблеї ООН 10 грудня 1948 року в паризькому палаці Шайо [2]. Загальна декларація прав людини була прийнята абсолютної більшістю голосів [1]. Ця подія відкрила нову сторінку в світовій історії.

Метою моєї роботи є дослідження необхідності дії Загальної декларації в Україні в надзвичайно складних умовах внаслідок насильницького вторгнення військ російської федерації на територію нашої держави.

Загальна декларація прав людини стала видатним документом в історії людства, документом, який отримав найвищу оцінку, адже став найавторитетнішим джерелом норм щодо прав людини. Сама ж Генеральна Асамблея проголосила цей документ, як завдання до виконання якого повинні прагнути всі народи та всі держави. Щоб кожна людина та кожний орган суспільства, завжди маючи на увазі цю Декларацію прагнули сприяти поважати права та свободи людини, які вона повинна мати незалежно від раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового, станового або іншого становища [2].

Структуру «Загальної декларації» запропонував Рене Кассен у другому варіанті проекту. Кассен працював із першим варіантом, підготовленим Джоном Гамфрі. На організацію документа вплинув Кодекс Наполеона. Вона починалась із преамбули, де були окреслені загальні засади. Кассен порівнював Декларацію з портиком грецького храму із фундаментом, східцями, чотирма колонами і фронтом [1].

Прийняття Загальної декларації прав людини було абсолютно важливим кроком для усього світу. Генеральний секретар ООН Пан Гімун зазначав: «У світі, який ще відчував на собі відлуння жахів Другої світової війни, Декларація стала першою глобальною заявою про те, що сьогодні ми сприймаємо як належне – гідність та рівність усіх людей» [1].

Багато країн світу включають основні положення Декларації в своє базове законодавство та конституції. Україна 17 липня 1997 року ратифікувала Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод та Протоколи до неї. Відповідно до преамбули вона має на меті забезпечити загальне та ефективне визнання прав людини, проголошених Генеральною Асамблеєю ООН у Загальній декларації прав людини. Спираючись на всі міжнародно-правові стандарти, що були проголошені в Декларації, у 1996 році Верховна Рада України прийняла Конституцію України [2].

В сучасних, надзвичайно складних умовах, внаслідок повномасштабного вторгнення РФ на територію України, важко говорити про права людини як

невід'ємного елементу людської особистості та людського буття. Адже країна-агресор протягом усього періоду введення бойових дій порушує положення Декларації та певною мірою заперечує важливість прав людини, хоча РФ як і Україна ратифікувала та імплементувала Декларацію у своє національне законодавство, а отже, взяла на себе відповідальність дотримуватися її. Визнавши Декларацію країна підтримує твердження «права та свободи людини - понад усе».

Наразі в Україні зафіксовано порушення найважливішого з усіх прав – право на життя з боку РФ. Адже кожного дня помирає багато громадян нашої держави, серед них цивільні люди, діти, а це взагалі суперечить усім нормам та канонам. В такий період необхідно щоб Загальна декларація з прав людини діяла на території тих держав, в яких відбувається військове протистояння. Щоб це були не просто норми та правила, які написані і не діють в реальності, а щоб це було те, що непорушне, те, що неможливо забрати або обмежити і за порушення норм Декларації суб'єкт обов'язково має нести відповідальність на міжнародній арені.

Отже, кожна людина прагне до створення такого світу (суспільства), де люди матимуть свободу слова і свободу переконань, будуть вільні від страху та злиднів. Щоб все це забезпечити, необхідно щоб кожна держава світу ратифікувала Загальну декларацію з прав людини та усвідомила що права та свободи людини – найвища цінність.

Список використаних джерел:

1. 60-річчя Загальної декларації прав людини: дотримання прав людини – пріоритет держави та суспільства URL: <https://helsinki.org.ua/2008/12/60-richchya-zahalnoji-deklaratsiji-prav-lyudyny-dotrymannya-prav-lyudyny-priorytet-derzhavy-ta-suspilstva/>
2. Загальна декларація прав людини URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text